Чому Господь допускає смерть дітей і молодих?

ПИТАННЯ:

Чому Господь допускає смерть дітей і молодих? Ми повинні нести свій хрест і спасаємося стражданням, але відносно дорослого це ще можна зрозуміти, а з якою метою ці хрести даються дітям?

ВІДПОВІДЬ

: Якби Бог створив людину тільки для земного життя, то сумніви в допустимості страждань були б цілком виправданими. Страждання в такому випадку дійсно здаються несправедливістю і навіть абсурдом.

Але якщо ми розуміємо, що створені для майбутнього, вічного життя, то параметри нашої оцінки земних речей змінюються і навіть повністю перевертаються. В Євангелії Господь не раз каже, що перші стануть останніми, а останні - першими. Ті, кого ми вважаємо в цьому житті успішними, в житті майбутньому, можливо, будуть засуджені, а "невдахи" насправді знаходять скарб, який не втратять ніколи.

Що стосується страждань дітей, то можна процитувати документ Конгрегації віровчення, в якому ось що говориться про дітей, народжених з аномаліями: "Християнське судження не може обмежуватися горизонтом лише земного життя: християнин знає, що в лоні нинішнього життя приготовляється життя інше, цінність якого така, що саме в його світлі слід судити про земні речі. З цієї точки зору не існує в нинішньому житті абсолютного зла, навіть якщо мова йде про неймовірні страждання ростити дитину з фізичними або розумовими вадами. Такий переворот цінностей, проголошений Господом: «Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені" (Мт 5,5). Якби ми вимірювали щастя відсутністю страждань і убогості в цьому світі, то це означало б відвернутися від Євангелія». Ці слова містяться в документі Конгрегації віровчення "Декларація про умисний аборт" (1974 рік).

В енцикліці Lumen Fidei (57) Папа Франциск повертається до теми віри і страждання. Він пише: "Віра не є світлом, яке поглинає усю нашу темряву, а світильником, який вночі освітлює наш шлях, а цього вже достатньо, щоб продовжувати йти вперед. Страждаючій людині, Бог не наводить незаперечних доказів якими все пояснюється, а зсилає свою відповідь у вигляді невпинно супроводжуючої присутності, у вигляді історії добра, що поєднується з кожною історією страждання, щоб відшукати у ній промінь світла. Через Христа Бог зволив особисто розділити з нами цю дорогу і дати нам своє бачення всього, щоб ми розгледіли на цій дорозі світло. Христос, оскільки переніс страждання, є Тим, хто «провадить нас у вірі і її вдосконалює" (Євр.12,2).

Бог дає Свою відповідь через розп'ятого Христа, закликаючи нас приєднатися до Його справи порятунку світу, заради навернення грішників, заради поповнення в нашій плоті спокутного діяння Ісуса. З розп'ятим Христом ніяке, навіть найнезрозуміліше страждання не є безглуздим. Далі Папа Франциск пише: "Споглядаючи єднання Христа з Отцем, навіть у момент

найбільшого страждання на Хресті, християнин вчиться брати участь в самому погляді Ісуса" (LF 56). На Хресті Христос здається тим, котрий програв, останнім з людей, переможеним. Але насправді це не так. Він здобув найбільшу перемогу для всіх нас. Ісус сказав: "Коли буду піднесений від землі, всіх притягну до Себе" (Ін 12,32).

Всі ми покликані мати погляд Ісуса. Цей погляд перетворює навіть біль, хворобу і смерть, спонукаючи нас говорити разом з Ним: "Коли буду піднесений від землі, всіх притягну до Себе".

За матеріалами: Радио Ватикана

Джерело: http://catholicnews.org.ua/